

Sygnatura akt III U 57/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 12-03-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Anna Walczak- Sarnowska**

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Lila Andrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 03-03-2015r. w Koninie

sprawy **W. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek odwołania **W. K.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 5-12-2014r. znak: (...)

1/Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. K. prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym , począwszy od ukończenia 60- roku życia tj. od dnia (...)

2/Stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie istnienia

okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie przyznania prawa do emerytury.

3/Zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 60 zł - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

Sygnatura akt III U 57/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzją z dnia

5 grudnia 2014 r. znak : (...) odmówił W. K. przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wobec nie osiągnięcia – do dnia 1 stycznia 1999 roku – 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy podał, że W. K. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 25 lat. Organ rentowy podał, że nie uznał za pracę w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze zatrudnienia wnioskodawcy :

1) od 5.08.1974 r. do 29.10.1974 r. oraz od 5.11.1976 r. do 30.09.1977 r. w (...) – K. ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18.04.1997 r. zawiera błędną datę urodzenia, charakter pracy wskazany w tym świadectwie nie odpowiada ściśle charakterowi wykazanemu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. a stanowiska nie odpowiadają stanowisku wymienionemu w resortowym akcie prawnym. Ponadto z pozostałych

dokumentów nie wynika jednoznacznie, że praca jaką wykonywał wnioskodawca w tych okresach była pracą w szczególnych warunkach;

2) od 15.06.1978 r. do 31.03.1983 r. w (...) (...) N., ponieważ w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19.12.2003 r. charakter pracy wskazany w tym świadectwie nie odpowiada ściśle charakterowi wykazanemu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. a stanowisko nie odpowiada stanowisku wymienionym w przepisach resortowych;

3) od 5.04.1985 r. do 31.07.1991 r. oraz od 1.08.1991 r. do 29.02.1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. ponieważ w świadectwie pracy w szczególnych warunkach brak daty wystawienia dokumentu. Pracodawca nie wskazał charakteru pracy ściśle według przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r., a stanowisko nie odpowiada stanowisku wymienionym w przepisach resortowych. Dodatkowo świadectwo wykonywania prac za okres od 1.08.1991 r. do 29.02.1992 r. zostało wydane przez podmiot nieuprawniony czyli przechowawcę dokumentacji.;

4) od 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. w Przedsiębiorstwie (...) ponieważ nie przedłożono świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub charakterze.

Odwołanie od decyzji złożył W. K. domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i uznanie, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresach pracy nieuwzględnionych przez organ rentowy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

W. K. ur. (...) rozpoczął w dniu 5.08.1974 r. pracę w przedsiębiorstwie (...) – K. pracując w charakterze monter konstrukcji stalowych na wysokości zajmując się budową elektrowni w P.. Pracę tą wykonywał do dnia 29.10.1974 r. W okresie od 4.11.1974 r. do 5.10.1976 r. odwołujący odbywał służbę wojskową, a od dnia 5.11.1976 r. ponownie podjął pracę w powyższym zakładzie i był w nim zatrudniony do dnia 30.09.1977 r. Odwołujący w dalszym ciągu zajmował się montażem konstrukcji metalowych na wysokości pracując na budowach w B. oraz T..

W okresie od 15.08.1978 r. do 31.08.1983 r. odwołujący był zatrudniony w (...) S.A w N., gdzie zajmował się spawaniem konstrukcji stalowych na wysokości na budowie Elektrowni w (...)i na budowach na terenie ówczesnej Czechosłowacji i ZSRR.

W okresie od 5.04.1985 r. do 4.12.1997 r. odwołujący pracował w przedsiębiorstwie (...), przy czym z uwagi na przekształcenia i zmiany form organizacyjnych przedsiębiorstwa, odwołujący był formalnie zatrudniony :

a) od 5.04.1985 r. do 31.07.1991 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A w O.;

b) od 1.08.1991 r. do 29.02.1992 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowym (...) Sp. z o.o. w O.;

c) od 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Usługowym (...) Sp. z o.o. w K..

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się modernizacją i budową kotłów energetycznych. Prace odwołującego w powyższych zakładach polegały na wykonywaniu na wysokościach montażu konstrukcji stalowych, rurociągów oraz armatury, a także na spawaniu konstrukcji stalowych przy modernizacji kotłów energetycznych na elektrowniach m.in. w P., G., W.. Praca była wykonywana na wysokości przy użyciu rusztowań.

W dniu 17 lipca 2014 r. W. K. złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie emerytury wskazując, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Do wniosku odwołujący dołączył dokumenty

dotyczące okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym oraz związane z dotychczasowym zatrudnieniem w tym m.in.

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18.04.1997 r. wystawione przez „ (...) – K. Spółka z o.o. w upadłości w K. stwierdzające, że W. K. był zatrudniony w powyższym zakładzie w okresie od 5.08.1974 r. do 30.09.1977 r. i w tym okresie od 5.08.1974 r. do 29.10.1974 r. i od 5.11.1976 do 30.09.1977 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu konstrukcji stalowych na wysokości na stanowisku monter, elektryk wymienionym w wykazie A, dział V, poz 5 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 3 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty;

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19.12.2003 r. wystawione przez (...) S.A w upadłości w N. stwierdzające, że W. K. był zatrudniony w powyższym zakładzie w okresie od 15.08.1978 r. do 31.08.1983 r. i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace : monter – spawacz na stanowisku spawacza wymienionym

w wykazie A, dziale XIV, poz. 12, pkt 1 stanowiącym załącznik nr 3 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i (...) z dnia 1.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty;

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) S.A w O., stwierdzające, że W. K. był zatrudniony w powyższym zakładzie od 5.04.1985 r. do 31.07.1991 r. i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał prace na stanowisku elektromontera, wymienionym w wykazie A, dziale II poz. 1 pkt 9 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach;

- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) Sp. z o.o. w O., stwierdzające, że W. K. był zatrudniony w powyższym zakładzie od 1.08.1991 r. do 29.02.1992 r. i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku elektromontera, wymienionym w wykazie A, dziale II poz. 1 pkt 9 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach;

- świadectwo pracy z dnia 4.12.1997 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowe (...) Sp. z o.o. w K. stwierdzające, że W. K. w okresie od 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. wykonywał prace spawacza.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ rentowy w zaskarżonej decyzji podał, że odwołujący legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w łącznym wymiarze 25 lat, a z przyczyn podanych w uzasadnieniu decyzji organ rentowy nie zaliczył odwołującemu żadnego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz w oparciu o zeznania świadków T. O. J. W., a także odwołującego W. K..

Odnosnie dokumentacji zebranej w sprawie to Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie treści wystawionych świadectw pracy zostały zweryfikowane dowodami z zeznań odwołującego oraz świadków i całokształt materiału dowodowego przemawia za tym, że odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach i charakterze. Świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę traktuje

się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z kolei przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy, a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi. Ta sama argumentacja dotyczy okoliczności, że za pracę w okresie od 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. pracodawca w ogóle nie wystawił odwołującemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub charakterze.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków bowiem pracowali z odwołującym w spornym okresie w trakcie okresu jego zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...), znali charakter jego pracy i rodzaj powierzonych obowiązków. Istotnym jest,

iż podkreślali, że odwołujący pracował w tym przedsiębiorstwie na tych stanowiskach pracy, które świadczyły o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach lub charakterze.

Sąd uznał także za wiarygodne zeznania odwołującego bowiem są one szczerze, przekonywujące i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

W przedmiotowej sprawie przedmiotem sporu było rozważanie, czy odwołującemu W. K. przysługuje prawo do emerytury,

a w szczególności ustalenie, czy legitymuje się on wymaganym okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 27 ustawy wymaga co najmniej 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego w przypadku mężczyzn.

Według art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3, przy czym za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2 art. 32).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 tego przepisu (pracownikom) przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Tym dotychczasowym przepisem jest wspomniane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik wykonujący prace na stanowisku wymienionym w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, wynoszący 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Według § 2 wspomnianego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Stwierdza to zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W przedmiotowej sprawie Sąd zobligowany do rozstrzygnięcia wskazanego wyżej przedmiotu sporu przeprowadził postępowanie dowodowe, zgodnie z regułami procedury cywilnej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że ograniczenia dowodowe z wspomnianego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku nie dotyczą postępowania przed sądem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UNK 186/97, publ. OSNAP 1998/11/342; LEX nr 32696).

Bezspornym jest, iż odwołujący osiągnął wymagany wiek w dniu (...). Organ rentowy w toku postępowania wyjaśniającego ustalił, że okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1.01.1999 r. wynosi 25 lat.

Natomiast organ rentowy nie uznał, aby odwołujący legitymował się jakimkolwiek okresem pracy w szczególnych warunkach lub charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było więc uprawnienie odwołującego do emerytury przy obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na warunki pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Decydujące znaczenie w tej kwestii ma stwierdzenie wykonywania obowiązków odpowiadających zakresowi prac wymienionych w wykazie A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 roku, III RN 25/99, publik. OSNP z 2000 r. nr 12, poz. 453; LEX nr 40224), które to rozporządzenie jest zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej będącej źródłem powszechnie obowiązującego prawa (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 roku, I UK 351/04, publ. LEX nr 171515).

W świetle powyższego Sąd zobligowany był ustalić czy wykonywane wówczas przez odwołującego prace mogły zostać zakwalifikowane do prac wymienionych w powyższym wykazie stanowiącym załącznik do cytowanego rozporządzenia z 7.02.1983 r.

Postępowanie dowodowe, a w szczególności zeznania odwołującego oraz przesłuchanych świadków jednoznacznie opisują charakter zatrudnienia odwołującego oraz rodzaj powierzonych mu obowiązków. Korespondują one przy tym z treściami świadectw pracy za poszczególne okresy zatrudnienia odwołującego.

W układzie chronologicznym Sąd uznał, że odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub charakterze, będąc zatrudnionym w okresach od :

1) 5.08.1974 r. do 29.10.1974 r. oraz od 5.11.1976 r. do 30.09.1977 r. w (...) – K., gdzie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7.02.1983 r. w wykazie A, dziale V, poz. 5 – „prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości”,

2) 15.08.1978 r. do 31.08.1983 r. w (...)Przedsiębiorstwie (...)w N., gdzie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu prace wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7.02.1983 r. w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 – „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”;

3) 5.04.1985 r. do 31.07.1991 r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A w O. oraz od 1.08.1991 r. do 29.02.1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) w O. gdzie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu prace wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7.02.1983 r. w wykazie A, dziale II – „prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych”;

4) 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K., gdzie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu prace wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7.02.1983 r. w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 – „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”.

Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że pracodawcy w świadectwach pracy nie odnosili się do przepisów rozporządzenia z dnia 7.02.1983 r. i niekiedy operowali określeniem charakteru pracy jedynie poprzez określenie stanowiska pracy odwołującego. Należy również zauważyć, że dla oceny czy odwołujący pracował w szczególnych warunkach nie miało istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1.06.2010 r., II UK 21/10, Lex nr 619638). Ponadto stwierdzenia zawarte w świadectwach pracy, zostały zweryfikowane innymi dowodami, w tym dowodami osobowymi, z których jednoznacznie wynika, że odwołujący wykonywał prace które należy zakwalifikować jako prace wymienione w przepisach cytowanego rozporządzenia.

Podsumowując Sąd uznał, iż odwołujący w warunkach szczególnych pracował

w okresach od : 5.08.1974 r. do 29.10.1974 r., od 5.11.1976 r. do 30.09.1977 r., od 15.08.1978 r. do 31.08.1983 r. od 5.04.1985 r. do 31.07.1991 r., od 1.08.1991 r. do 29.02.1992 r. oraz od 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. a łączna suma wskazanych okresów wynosi 18 lat, 10 miesięcy i 16 dni i jest dłuższa niż wymagane 15 lat.

Sąd zauważa przy tym, że w okresie zatrudnienia przypadającym na okres od 1.03.1992 r. do 4.12.1997 r. pracodawca wypłacał odwołującemu wynagrodzenie chorobowe, a zgodnie z art. 32 ust 1a ustawy emerytalnej przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Niemniej powyższa regulacja nie miała zastosowania w przypadku odwołującego. Z jednoznacznego i ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że co prawda przepis art. 32 ust. 1a ustawy obowiązuje od dnia 1 lipca 2004 r. i odnosi skutek również względem stanów prawnych i faktycznych istniejących przed dniem jego wejścia w życie, jednakże jak wielokrotnie wyjaśniano osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r. (zob. między innymi wyroki SN z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09, LEX nr 604217; z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, LEX nr 15405. oraz z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, LEX nr 989126 i powołane tam orzeczenia). Wobec ustalenia, że odwołujący uzyskał wymagany na podstawie obowiązujących do dnia 1.01.1999 r. przepisów okres zatrudnienia w szczególnych warunkach to należało przyjąć, że przedmiotowy przepis nie znajduje zastosowania przy ustalaniu odwołującemu okresu pracy w warunkach szczególnych, co wykluczało możliwość odliczenia od tego okresu, okresu pobierania wynagrodzenia chorobowego.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia stwierdzić należy, że W. K. spełnił wszystkie niezbędne przesłanki do nabycia prawa do emerytury określone w powołanych przepisach. Dlatego też Sąd, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do emerytury, począwszy od ukończenia przez niego wymaganego wieku 60 lat tj. od (...)

Jednocześnie Sąd na zasadzie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Podnieść należy, że ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji została ustalona w toku postępowania, w którym nie obowiązują ograniczenia dowodowe istniejące w procedurze przed organem rentowym. Dopiero na etapie postępowania sądowego można było stwierdzić, że W. K. jest uprawniony do żądanego świadczenia, albowiem dopiero przeprowadzone postępowanie dowodowe dotyczące zakresu czynności wykonywanych przez odwołującego

potwierdziły, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub charakterze, a tym samym udowodnił okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat.

O kosztach zastępstwa procesowego odwołującego Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 108 kpc w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.2013. 461.j.t.).